

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
OPIS PATENTOWY

Nr 18047.

Kl. 37 b, 1/01.

Franz Erdmenger
(Monachjum, Niemcy).

37b 1/08

Pustaki oraz narzędzia pomocnicze do ich zamurowywania.

Zgłoszono 3 października 1929 r.

Udzielono 28 lutego 1933 r.

Wynalazek niniejszy dotyczy pustaka otwartego na obu końcach, którego masa jest tak rozłożona w stosunku do jego ogólnego przekroju poprzecznego, iż poszczególne pionowe ścianki pustaka posiadają, oddzielnie i łącznie, potrzebną wytrzymałość na ciśnienie tak, iż poziomych ścianek pustaka nie uwzględnia się przy obciążaniu i wskutek tego wykonuje się je o ciekim przekroju i kształcie określonym wyłącznie względami wytrzymałości i tem, że pewna ilość zaprawy powinna się dostawać do wnętrza pustaka. Pustaki przylegają do siebie otwartymi czołowymi ściankami i łączą się cieką warstwą zwykłej zaprawy wapiennej, przyczem głębokość zaprawy, która dostaje się do wnętrza pu-

staków z obu stron, reguluje się zapomocą pewnych pomocniczych narzędzi poniżej opisanych.

Zapomocą tego rodzaju pustaków można szybko wykonać mur możliwie lekki, wytrzymały na ciśnienie, źle przewodzący ciepło i nieprzepuszczający wilgoci i głośu, zużywając przytem małą ilość zaprawy.

Rysunek przedstawia przekroje samych pustaków, narzędzia pomocnicze, a także i przekrój muru. Fig. 1, 2 i 3 przedstawiają pustak bez wewnętrznej ścianki wzmacniającej dla zaprawy; fig. 4 — pustak ze ścianką wzmacniającą dla zaprawy; fig. 5—8 rozmaite wykonania pomocniczych narzędzi, używanych przy murowaniu, zaś

fig. 9 — przekrój poprzeczny muru zbudowanego z tych pustaków.

Do wzniesienia muru o podanych powyżej właściwościach służą pustaki pojedyncze lub podwójne, a nawet i o kilku połączeniach pojedynczego pustaka w jedną całość. Takie pustaki są naogół większe od używanych dotychczas pełnych cegieł.

Pustaki (fig. 1—4) są tak wykonane, że tylko ścianki *a* przyjmują całkowite obciążenie i z tego powodu ścianki te dobrane są do wielkości obciążenia, a łączące je poziome ścianki *b* są cienkie i o stałej grubości, jako nieprzyjmujące na siebie żadnego obciążenia. Pustaki te posiadają dzięki temu możliwie małą wagę.

Ponieważ poziome ścianki *b* nie są narażone na ciśnienie, zbyteczne jest więc nakładanie zaprawy na całą górną powierzchnię pustaka, wystarczy bowiem nałożyć ją tylko na miejsca znajdujące się ponad ścianką *a*, podczas gdy miejsca ponad i pod wydrążeniami pozostawia się niepokryte zaprawą. Aby to ułatwić można tę środkową, niepokrywaną zaprawą część płaszczyzny pogłębić, celem odgraniczenia jej i odróżnienia od innych miejsc.

Jeżeli otwory w pustakach są tak wielkie, iż warstwa zaprawy w ich wylocie nie znajduje dostatecznego oparcia, wówczas w otworach tych umieszcza się u dołu występ (listwę) *c*, stanowiący podporę dla zaprawy, dzięki czemu warstwa zaprawy dobrze trzyma się i niezbyt głęboko przenika do wnętrza pustaka.

Przy zamurowywaniu takich pustaków można posługiwać się pomocniczymi narzędziami, budowa których zależy od ilości otworów w pustakach pojedynczych i które w zależności od tego posiadają jeden lub kilka trzonek *d* oraz uchwytów ręcznych *e*, odpowiednio zagiętych.

Wykonanie narzędzia i sposób posługiwania się nim opisany jest w celu łatwiejszego zrozumienia z tem założeniem, iż narzędzie posiada jeden tylko trzonek i je-

den uchwyt, a więc dla pustaka pojedynczego.

Murarz ujmuje ręką narzędzie i wsuwa trzonek *d* w wydrążenie pustaka i układa go w murze na właściwym miejscu. Trzonek *d* posiada taką długość, iż po wsunięciu jego w wydrążenie pustaka, nie sięga on końca wydrążenia pustaka, lecz pozostawia miejsce we wgłębieniu dla zaprawy, dzięki czemu w obu pustakach tworzy się warstwa zaprawy wtłoczona w wydrążenie. Powierzchnia czołowa *f* trzonka *d* może być ukształtowana skośnie, jak to wskazują fig. 7 i 8, a to w tym celu, aby za pomocą jak najmniejszej ilości zaprawy nawet przy większych wydrążeniach wytworzyć swobodnie stojącą warstwę zaprawy.

Trzonek *d* nie musi być koniecznie na całej swej długości dostosowany do przekroju poprzecznego pustaka. Część przy uchwycie może być cieńsza, a czołowy koniec może być zaopatrzony odpowiednio do przekroju poprzecznego pustaka w rozszerzenie lub płytkę. Płytkę ta może być osadzona wymiennie i posiadać również wgłębienie, jak np. *f'* na fig. 8, dzięki czemu na powierzchni warstwy zaprawy powstaje wzmacniające zebro zgrubione u dołu, np. w kształcie trójkąta.

W gotowym murze (fig. 9) każde wydrążenie pustaka jest z obu stron zamknięte warstwami zaprawy.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Pustaki pojedyncze, podwójne lub też o kilku połączeniach, znamienne tem, że masa każdego pustaka jest tak rozłożona w stosunku do jego przekroju poprzecznego, iż tylko pionowe ścianki pustaka przyjmują na siebie całe obciążenie i posiadają przeto oddzielnie i łącznie potrzebną grubość ścianek i odpowiednią wytrzymałość, a poziome ścianki, jako nie przyjmujące żadnego udziału w obciążeniu ścian, są o cienkim przekroju.

2. Pustak według zastrz. 1, znamienne tem, że górna i dolna poziome ścianki są do wewnątrz wklęsłe lub półokrągłe, przyczem dolna ścianka jest zaopatrzona w zgrubienie (listwę) (c), służące jako podpora dla zaprawy.

3. Narzędzie pomocnicze do zamurowywania pustaków według zastrz. 1 i 2, znamienne tem, że zaopatrzone jest w trzonek (d), wsuwany do otworów pustaka i przylegający do zaprawy swą czołową powierzchnią, odchyloną nieco wdół, w

celu nadania zaprawie odpowiedniego kształtu.

4. Narzędzie pomocnicze według zastrz. 3, znamienne tem, że czołowa część trzonka (d) jest utworzona z dającej się odejmować i wymieniać płytki odpowiedniego kształtu.

F r a n z E r d m e n g e r.
Zastępca: Inż. S. Pawlikowski,
rzecznik patentowy.

Fig.1.

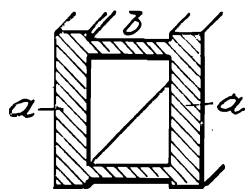

Fig.2.

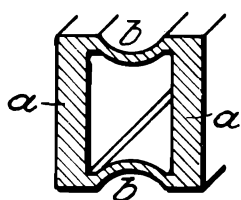

Fig.3.

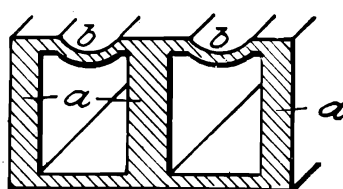

Fig.4.

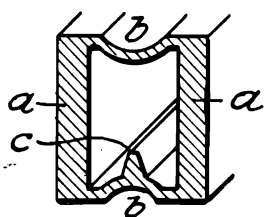

Fig.5.

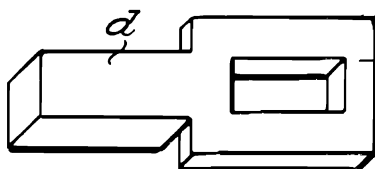

Fig.6.

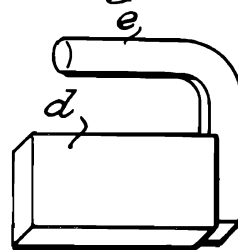

Fig.7.

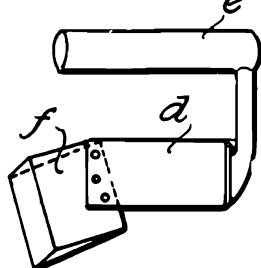

Fig.8.

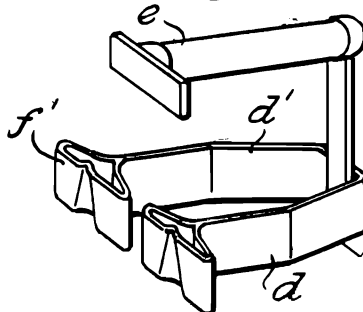

Fig.9.

